

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 56 0 Rs 071480 23 Rev
Sarajevo, 09.01.2025. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Adnana Baručije, kao predsjednika vijeća, Enise Bilajac i Silvane Brković Mujagić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice H.Š., kći B. iz J., koju zastupa punomoćnik Sadudin Zaklan, advokat iz Mostara, protiv tuženih: 1.) Turist Best d.d. Konjic, koga zastupa punomoćnik Mirza Džananović, advokat iz Sarajeva, 2.) Federacije Bosne i Hercegovine, Vlade Federacije Bosne i Hercegovine, Federalnog ministarstvo rada i socijalne politike, Federalne komisije za implementaciju člana 143. Zakona o radu i 3.) Hercegovačko-neretvanskog kantona, Vlade Hercegovačko-neretvanskog kantona, Ministarstva zdravstva, rada i socijalne zaštite, Kantonalne komisije za implementaciju člana 143. Zakona o radu, koga zastupa Kantonalno javno pravobranilaštvo HNK, radi poništenja rješenja i utvrđenja, vrijednost spora 4.900,00 KM, odlučujući o reviziji tužiteljice i reviziji prvotuženog, protiv presude Kantonalnog suda u Mostaru broj 56 0 Rs 071480 22 Rsž od 12.06.2023. godine, u sjednici vijeća održanoj 09.01.2025. godine, donio je:

P R E S U D U

Revizija tužiteljice se dopušta i usvaja, drugostepena presuda u odluci o odbačaju tužbe (st.2.) preinačava, i utvrđuje da je tužiteljica, H.Š., imala status uposlenika na čekanju posla kod tuženog Turist Best d.d. Konjic, kao pravnog sljednika preduzeća Unis „Ishrana Konjic“ d.o.o. Konjic i pravnog sljednika preduzeća Unis „Društveni standard“ Konjic u periodu od 03.04.1992. godine do 06.05.2000. godine.

Revizija prvotuženog se odbacuje.

Tuženi su dužni solidarno nadoknaditi tužiteljici troškove postupka u iznosu od 685,02 KM, u roku od 15 dana od dana prijema ove presude.

Odbijaju se zahtjevi prvotuženog i trećetuženog za nadoknadu troškova revizijskog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Konjicu broj: 56 0 Rs 071480 21 Rs od 29.09.2022. godine, odlučeno je: U cijelosti se odbija tužbeni zahtjev tužiteljice H.Š., koji glasi:

„I Poništava se kao nezakonito rješenje Kantonalne komisije za implementaciju člana 143. Zakona o radu Hercegovačko-neretvanskog kantona broj: UP/I-06-03-775/20 od 25.03.2021.g. Poništava se kao nezakonito rješenje Federalne komisije za implementaciju člana 143. Zakona o radu broj: 03-34-10-3/21 od 22.09.2021. godine.

Utvrđuje se da je tužiteljica H.Š. imala status uposlenika na čekanju kod tuženika Turist Best d.d. Konjic, kao pravnog sljednika preduzeće Unis „Ishrana Konjic“ d.o.o. Konjic i pravnog sljednika preduzeće Unis „Društveni standard“ Konjic, u vremenskom periodu od 03.04.1992. godine do 06.05.2000. godine.

Tuženici su solidarno dužni nadoknaditi tužiteljici troškove ove parnice zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od dana donošenja ove presude pa do isplate u roku od 15 dana, pod prijetnjom izvršenja.“

II Obavezuje se tužiteljica H.Š. da prvotuženiku Turist Best d.d. Konjic isplati troškove parničnog postupka u iznosu od 720,00 KM u roku od 15 dana od pravosnažnosti presude.

III Obavezuje se tužiteljica H.Š. da trećetuženiku Hercegovačko-neretvanskom kantonu, Vlada HNK, Ministarstvo zdravstva, rada i socijalne zaštite, Kantonalna komisija za implementaciju člana 143. Zakona o radu, isplati troškove parničnog postupka u iznosu od 480,00 KM, u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude“.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Mostaru broj 56 0 Rs 071480 22 Rsž od 12.06.2023. godine, odlučeno je:

„Žalba tužiteljice se djelomično uvažava, prvostepena presuda preinačava:

-tako što se poništavaju rješenje Kantonalne komisije za implementaciju člana 143. Zakona o radu Hercegovačko-neretvanskog kantona broj: UP/I-06-03-775/20 od 25.03.2021. godine i rješenje Federalne komisije za implementaciju člana 143. Zakona o radu broj: 03-34-10-3/21 od 22.09.2021. godine.

Ukida se prvostepena presuda u dijelu tužbenog zahtjeva kojim je tužiteljica tražila da se utvrdi da je imala status uposlenika na čekanju kod tuženog Turist Best d.d. Konjic, kao pravnog sljednika preduzeća Unis „Ishrana Konjic“ d.o.o. Konjic i pravnog sljednika preduzeća Unis „Društveni standard“ Konjic u periodu od 03.04.1992. godine do 06.05.2000. godine, i odbacuje tužba.

Dužni su tuženi solidarno naknaditi tužiteljici troškove postupka u iznosu od 895,38 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od dana presuđenja pa do isplate, u roku od 15 dana.“

Protiv drugostepene presude reviziju su blagovremeno izjavili tužiteljica i prvotuženi.

Tužiteljica, po punomoćniku, pobija drugostepenu presudu u dijelu tužbenog zahtjeva kojim je tužba odbačena, zbog pogrešne primjene materijalnog prava, pozivom na odredbu čl. 237. stav 3. ZPP, sa prijedlogom da se revizija dopusti, usvoji zahtjev za utvrđenje statusa radnika na čekanju posla, ili ta presuda ukine i predmet vrati drugostepenom sudu na ponovno suđenje, uz nadoknadu cjelokupnih troškova postupka. Zahtjeva nadoknadu troškova za sastav revizije u iznosu od 1.053,00 KM.

Prvotuženi, po punomoćniku, pobija drugostepenu presudu u dosuđujućem dijelu tužbenog zahtjeva, zbog pogrešne primjene materijalnog prava, pozivom na odredbu čl. 237. stav 4. ZPP, sa prijedlogom da se revizija usvoji ta presuda preinači i odbije tužbeni zahtjev tužiteljice, ili ukine i predmet vrati drugostepenom sudu na ponovno suđenje. Zahtjeva nadoknadu troškova za sastav revizije u iznosu od 360,00 KM + PDV.

Tužiteljica nije podnijela odgovor na reviziju.

Prvotuženi u odgovoru na reviziju tužiteljice osporava navode revizije, sa prijedlogom da se revizija odbaci ili odbije. Zahtjeva nadoknadu troškova za sastav odgovora na reviziju u iznosu od 360,00 KM + PDV.

Trećetuženi u odgovoru na reviziju osporava navode tužiteljice, sa prijedlogom da se revizija odbaci ili odbije. Zahtjeva nadoknadu troškova za sastav odgovora na reviziju u iznosu od 240,00 KM.

Drugotuženi nije podnio odgovor na reviziju tužiteljice.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu odredbe člana 241. stav 2. ZPP¹ ovaj sud je odlučio:

Revizija tužiteljice je dopuštena i osnovana; revizija prvotuženog nije dopuštena.

Prema članu 237. stav (2) revizija nije dozvoljena ako vrijednost pobijanog dijela pravomoćne presude ne prelazi iznos od 30.000,00 KM, a u privrednim sporovima 50.000,00 KM.

Odredbom člana 321. stav (2) ZPP propisano je da kada se tužbeni zahtjev ne odnosi na novčani iznos, mjerodavna je vrijednost predmeta spora koju je tužitelj u tužbi naznačio.

Kako se u konkretnom slučaju radi o nenovčanom sporu u kojem je u tužbi označena vrijednost predmeta spora iznosom od 4.900,00 KM, to znači da vrijednost drugostepene presude u pravomoćno: dosuđujućem dijelu (revidira prvotuženi) i u dijelu odbačaja tužbe (revidira tužiteljica) ne prelazi imovinski cenzus iz člana 237. stav (2) ZPP, pa revizija u smislu ove odredbe nije dozvoljena.

Prema odredbi iz člana 241. stav 2. ZPP u povodu revizije iz člana 237. stav 3. ovog zakona, revizijski sud ispituje pobijanu presudu samo u dijelu u kojem se pobija revizijom i samo zbog pitanja koje je važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni zbog kojeg je podnesena i koje je u njoj određeno naznačeno kao takvo, uz pozivanje na propise i druge izvore prava koji se na to pitanje odnose.

Prvotuženi traži izuzetno dopuštanje revizije pozivom na član 237. stav (4) ZPP.

Odredbom člana 237. stav (3) ZPP je propisano da Vrhovni sud Federacije BiH izuzetno, može dopustiti reviziju u svim predmetima ako ocijeni da bi odlučivanje o reviziji bilo od značaja za primjenu prava u drugim slučajevima, dok je odredbom stava 4. istog člana propisano da u slučajevima, u kojima revizija nije dozvoljena prema odredbi stava 2. ovog člana, stranke mogu podnijeti reviziju protiv drugostepene presude ako odluka u sporu zavisi od rješenja nekog materijalno-pravnog ili procesno-pravnog pitanja važnog za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, a naročito u slučaju ako o tom pitanju revizijski sud još uvijek nije zauzeo shvatanje odlučujući u pojedinim predmetima na sjednici odjeljenja, a riječ je o pitanju o kojem postoji različita praksa drugostepenih sudova; ako je o tom pitanju revizijski sud već zauzeo shvatanje, ali je odluka drugostepenog suda zasnovana na shvatanju koje nije podudarno sa tim shvatanjem; ako je o tom pitanju revizijski sud već zauzeo shvatanje i presuda se drugostepenog suda zasniva na tom shvatanju, ali bi naročito uvažavajući razloge iznesene tokom prethodnog prvostepenog i žalbenog postupka, zbog promjene u pravnom

---

¹ Zakon o parničnom postupku (Sl.novine FBiH broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15)

sistemu uvjetovane novim zakonodavstvom ili međunarodnim sporazumima, te odlukom Ustavnog suda BiH, Evropskog suda za ljudska prava trebalo preispitati sudsku praksu.

Prema odredbi stava (5) istog člana, u reviziji iz stava 3. ovog člana stranka treba određeno naznačiti pravno pitanje zbog kojeg ju je podnijela uz određeno navođenje propisa i drugih važećih izvora prava koje se na njega odnose, te izložiti razloge zbog kojih smatra da je ono važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.

Da bi se moglo pristupiti ocjeni je li riječ o pravnom pitanju važnom za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni i s tim u vezi dopuštenosti revizije, potrebno je da podnesena revizija kumulativno ispunjava pretpostavke propisane stavom (5) člana 237. ZPP, pa izostanak u reviziji bilo koje od tih pretpostavki čine reviziju nedopuštenom i revizijski sud ne može ispitivati njenu osnovanost.

U reviziji prvotuženog uopće nije naznačeno pravno pitanje od čijeg rješenja zavisi odluka o sporu i koje bi bilo važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, a niti sadrži razloge važnosti zbog kojih bi bila opravdana intervencija suda putem odlučivanja o reviziji, što znači da nema ispunjenih uslova za izuzetnu dopustivost revizije u smislu odredbi člana 237. stav (3), (4) i (5) ZPP.

Prvotuženi u reviziji ukazuje na pogrešnu primjenu materijalnog prava kao da se radi o redovnoj reviziji, ali revizijski sud u konkretnom slučaju, shodno odredbi člana 241. stav (2) ZPP ispituje pobijanu presudu samo zbog pitanja koje je važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni zbog kojeg je podnesena.

Budući da revizija prvotuženog ne ispunjava uslove u smislu odredbe člana 237. stav (3) do (5) ZPP, to je istu valjalo odbaciti kao nedozvoljenu temeljem odredbe člana 247. stav (4) ZPP i odlučiti kao u drugom stavu izreke ove revizijske odluke.

Predmet spora je zahtjev tužiteljice za poništenje kao nezakonitih rješenja Kantonalne komisije za implementaciju čl. 143. Zakona o radu Hercegovačko-neretvanskog kantona broj UP/I-06-03-775/20 od 25.03.2021. godine i Federalne komisije za implementaciju člana 143. Zakona o radu broj: 03-34-10-3/21 od 22.09.2021. godine, te utvrdi da je tužiteljica imala status zaposlenika na čekanju posla kod tuženog Turist best d.d. Konjic, kao pravnog sljednika preduzeća Unis „Društveni standard” Konjic u periodu od 03.04.1992. do 06.05.2000. godine.

Odbijajući tužbeni zahtjev kao neosnovan prvostepeni sud zaključuje da je ispravan stav kantonalne i federalne komisije da tužiteljica ne ispunjava uslove za priznanje statusa zaposlenika na čekanju posla kod prvotuženog u smislu člana 143. Zakona o radu² (dalje: ZOR) iz razloga što je imala zasnovan radni odnos kod Doma zdravlja Jablanica, kao drugog poslodavca, u periodu od 01.01.1994. do 30.03.1997. godine.

Drugostepeni sud ocjenom isprava kao već izvedenih dokaza, i to, osnovom potvrde Doma zdravlja - ratna bolnica Jablanica broj 128/97 od 03.04.1997. godine je utvrdio da je tužiteljica u periodu od 05.11.1994. do 01.04.1997. godine u navedenom Domu zdravlja bila lice sa ratnim rasporedom u statusu radne obaveze u smislu Uredbe o radnoj obavezi (Sl. list RBiH broj 19/1992), a koja je prestala zbog ukidanja rada kuhinje. Pri ovom zaključuje da radna obaveza nije izjednačena sa radnim odnosom, pa prihvatajući iz prvostepenog postupka pravilnim

---

² „Sl. novine FBiH“ 43/99, 32/00 i 29/03

utvrđene činjenice da je tužiteljica 31.12.1991. godine bila zaposlenik pravnog prednika prvotuženog, da se tužiteljica blagovremenu obratila poslodavcu radi uspostavljanja radno pravnog statusa o čekanju posla u smislu člana 143. ZOR, to djelimično usvaja žalbu tužiteljice, poništava predmetne odluke kantonalne i federalne komisije i preinačava prvostepenu presudu, dok u odnosu na zahtjev tužiteljice za utvrđenje tog radno-pravnog statusa zaključuje da sud apsolutno nije nadležan, već odluku o tome donosi komisija za implementaciju čl. 143. Zakona o radu, pa tužbu odbacuje pozivom na odredbu iz člana 143a. ZOR. Ovom odredbom je propisano: „Ako je pred nadležnim sudom pokrenut postupak koji se odnosi na prava zaposlenika iz člana 143. stav 1. i 2. ovog zakona, sud će ustupiti zahtjev na nadležno postupanje kantonalnoj komisiji i donijeti odluku o prekidu postupka.”

Osporavajući pravilnost pravnog zaključka drugostepenog suda tužiteljica traži izuzetno dopuštanje revizije u smislu člana 237. stav (3) ZPP, osnovom postavljenog pravnog pitanja, koje glasi:

„Da li su sudovi u redovnom sudskom postupku nadležni da utvrđuju i meritorno rješavaju da li tužiteljica ispunjava uslove za priznanje status radnika na čekanju u smislu člana 143. Zakona o radu ?”

Tužiteljica navedeno pravno pitanje smatra važnim za osiguranje jedinstvene primjene prava jer je riječ o pitanju o kojem postoji različita praksa Kantonalnog suda u Mostaru; da pravno shvatanje u pobijanoj presudi je suprotno pravnom shvatanju Vrhovnog suda Federacije BiH izraženog u presudi broj 58 0 Rs 107638 17 Rev od 11.06.2018. godine, kao i odlukama Ustavnog suda BiH broj AP-2167/08 i AP-1981/07. U prilog navedenoj tvrdnji revidentica je priložila presude Kantonalnog suda u Mostaru broj 58 0 Rs 107638 13 Rsž od 08.11.2016. godine, broj 58 0 Rs 163227 16 Rsž od 02.07.2020. godine, kao i pomenutu presudu ovog suda, a i pomenutu odluku Ustavnog suda BiH broj AP-2167/08, a u kojima je zauzeto suprotno pravno shvatanje od onoga izraženog u pobijanoj drugostepenoj presudi.

Ovaj revizijski sud je ocijenio da bi odlučivanje po reviziji tužiteljice bilo od značaja za primjenu prava u drugim slučajevima, odnosno da je postavljeno pravno pitanje važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.

Identično pravno pitanje, u potpuno uporedivoj činjeničnoj i pravnoj situaciji kao u ovoj parnici, Vrhovni sud Federacije BiH razmatrao je u predmetu broj 58 0 P 007683 11 Rev. U navedenom predmetu u povodu apelacione odluke Ustavnog suda Bosne i Hercegovine AP-2167/08, a na koju revidentica se poziva, ovaj sud ponovo odlučujući o reviziji tužitelja je donio presudu broj 58 0 P 007683 11 Rev od 12.04.2011. godine kojom je obje nižestepene presude preinačio usvajanjem, između ostalog, i zahtjeva o utvrđenju statusa radnika na čekanju posla u mjerodavnom periodu shodno odredbi člana 143. ZOR.

Suprotno pravnom rezonovanju drugostepenog suda, ovaj sud nalazi da tužiteljica osnovano ukazuje da pravni stav o nenadležnosti suda za odlučivanje u dijelu zahtjeva za utvrđenje statusa radnika na čekanju posla predstavlja nepravilnu primjenu odredbe člana 143a. ZOR, i da nije podudaran sa stavom izraženom u naprijed navedenoj revizijskoj odluci, a takođe nije podudaran niti sa shvatanjem izraženom u presudi ovog suda broj 58 0 Rs 163227 16 Rsž od 02.07.2020. godine, a na koju revidentica, se poziva. Naime, u navedenoj presudi odbijena je revizija poslodavca (tuženog) izjavljena protiv presude kojom je utvrđeno da je zaposlenik (tužitelj) imao status radnika na čekanju posla u smislu člana 143. ZOR.

U predmetnoj parnici drugostepena presuda o poništenju predmetnih rješenja kantonalne i federalne komisije pravomoćno egzistira (odbačena revizija prvotuženog; drugotuženi nije podnio reviziju), pa imajući u vidu činjenična utvrđenja da je tužiteljica ispunila kumulativne uslove za uspostavu radno-pravnog statusa radnika na čekanju posla u smislu člana 143. Zakona o radu, to je zahtjev tužiteljice za utvrđenje istog valjalo usvojiti kao osnovan, i primjenom člana 250. stav 1. ZPP pobijanu presudu preinačiti te odlučiti kao u prvom stavu izreke ove presude.

Prema odredbi iz člana 397. stav 2. ZPP kad sud preinači odluku protiv koje je podnesen pravni lijek, odlučit će o troškovima cjelokupnog postupka. Preinačenjem nižestepenih presuda tuženi su u cijelosti izgubili parnicu pa su dužni tužiteljici nadoknaditi troškove postupka (član 386. stav 1. ZPP).

Kod toga da po žalbi tužiteljice prvostepena presuda je djelimično preinačena, to ostaje odluka o naknadi troškova u dosuđenom iznosu od 895,38 KM, s tim da za troškove drugostepenog postupka tuženi su dužni tužiteljici nadoknaditi još iznos od 334,02 KM (1.193,40 KM-895,38 KM). Za troškove revizijskog postupka tuženi su dužni tuželjici nadoknaditi iznos od 351,00 KM za sastav revizije. Naime, s obzirom na vrijednost predmeta spora (4.900,00 KM) kao osnovicu za određivanje nagrade prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad advokata u Federaciji BiH³ tuželjici pripada 80 bodova, a ne 240 bodova kako je to navedeno u revizijskom troškovniku. Rok za izvršenje činidbe i početak toka tog roka određeni su primjenom odredaba člana 179. st. 1. i 2. ZPP. S obzirom na navedeno, donesena je odluka kao u stavu trećem izreke ove presude.

U skladu sa odredbom člana 397. stav (1) u vezi sa članom 387. stav (1) ZPP odbijen je zahtjev prvotuženog i tećetuženog za nadoknadu troškova sastava odgovora na reviziju, jer ovi troškovi u povodu revizije nisu bili potrebni.

Predsjednik vijeća
Adnan Baručija, s.r.

---

³ „Službene novine Federacije BiH“, broj: 22/04 i 24/04